

- [Home](#)
- [Politică](#)
- [Cultură](#)
- [Orașe SUA](#)
- [Meditații Creștine](#)
- [Mica Publicitate](#)
- [Arhiva](#)
- [Links](#)
- [Costache Ioanid](#)
- [Imagini Romania](#)
- [Imagini Portland](#)
- [TV Romania](#)
- [Filme vechi si noi](#)
- [Ted Pope](#)

Revistă - Forum a Românilor Americani

Arhiva

2007 [Nr.180-182](#); [Nr.183](#); [Nr.184](#); [Nr.185](#); [Nr.186](#); [Nr.187](#); [Nr.188](#); [Nr.189](#); [Nr.190](#); [Nr.191](#); [Nr.192](#); [Nr.193](#); [Nr.194](#); [Nr.195](#); [Nr.196](#); [Nr.197](#); [Nr.198](#); [Nr.199](#); [Nr.200](#); [Nr.201](#); [Nr.202](#);

Preot Paroh Aurel Sas, Las Vegas

- [Aurel P. Micurescu](#)
- [Gelu Arcadie Murariu](#)
- [Nelu Ciorba](#)
- [Rev. Nelu Terpea](#)
- [Preot Paroh Aurel Sas](#)
- [Rev. Petru Lascău](#)
- [Slavomir Almăjan](#)
- [Rev. Richard Wurmbrand](#)

Purificare, Iluminare și Perfecționare.

Acestea sunt cele trei faze ale vieții spirituale. Dar înainte de a intra în studiul lor, hai să vedem ceva comparativ în viața de astăzi. În lumea de azi vedem atâtea exerciții sportive și de alte naturi, ca diferite diete etc, pentru diferite condiții fizice ale omului cu scopuri bine definite, altele chiar necesare căci altfel omul ar muri (ca la cancer, diabet etc) ca: diferite abstinence, opriri medicale, căci omul a pierdut controlul asupra trupului său din cauza diferitelor patimi care îl stăpânesc.

Foarte des, astăzi, auzim de exercițiile „ioga” de la relegiile păgâne pe care atâția le practică pentru așa zis-a relaxare de moment și condiția fizică în special etc. Câte nu s-ar mai putea aminti în exagerarea omului pentru a dobândi tărie trupului său și o viață cât mai lungă.

Dar mai puțin auzi de exerciții spirituale, pentru dobândirea de înălțimi spirituale și fizice în același timp, care te înalță spre îndumnezeirea firii umane și unirea cu Dumnezeu, pentru o adevărată și lungă viață, și cu revărsare în viața cea veșnică.. Acestea sunt pomenite, doar pe seama asceților, a călugărilor și călugărițelor în Sf. Mănăstiri. Omul zilelor noastre a pierdut cunoașterea că Purificarea, Iluminarea și Perfecționare ar trebui să fie în preocuparea omului de fiecare zi, în urma căderilor în păcat și a diferitelor îmbolnăviri, căci Mântuitorul Hristos ne-a prevenit și învățat, zicând: „Dar acest soi de draci nu iese afară decât numai cu rugăciune și cu post.”(Matei 17,21). Aleargă omul zilelor noastre la doctori în disperare și urmează toate rețetele și exercițiile medicale recomandate, dar nu se gândește la exercițiul spiritual și la „femeia bolnavă de 12 ani, cu scurgere de sânge”, după relatarea Evangheliei, care își cheltuisese toată averea ei la doctori, dar nu s-a tămăduit, până ce a alergat și s-a atins cu Credința de Mântuitorul Hristos (cf. Luca 8,43-48)

Exercițiul spiritual al Credinței în Dumnezeu, a Rugăciunii și a Postului, cu citirea zilnică a

Bibliei, și frecventarea în Duminică și Sărbători a Bisericii cu Sfintele Liturghii și Sf. Împărtășanie, conduce pe om cu atât mai mult la dobândirea atât a condiției spirituale cât și a condiției fizice sănătoase spre eliberarea de patimi și păcate, devenind astfel omul liber în Hristos, adică liberi de sub stăpânirea păcatului și a patimilor (cf. Galat. 5,13-26), sănătoși astfel sufletește și trupește. Așa omul ar ajunge să cunoască puterea Credinței și a Rugăciunii, care este o putere inegalabilă ce o primește omul de la Dumnezeu prin împărtășirea din harurile divine în urma exercițiilor spirituale, decât a exercițiilor fizice străine de cele spirituale din învățăturile Bisericii.

Purificarea

Aceasta este prima fază prin care omul începe viața spirituală. Botezul corespunde fazei de purificare; Mirungerea fazei de iluminare, și Euharistia (Împărtășania) fazei de desăvârșire și unirea cu Dumnezeu. Faza de Purificare începută la Botez se prelungește continuu în viața omului, pentru că este o intrare într-o ordine nouă de viață. Botezul este o Naștere din Nou, din apă și din Duh, după Evnaghelia care prezintă starea de vorba a lui Iisus, cu marele învățat al vremii Sale, Nicodim: "Iisus a zis: Adevărat, adevărat zic ție: de nu se va naște cineva din apă și din Duh nu va putea să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din trup, este trup; și ce este născut din Duh este duh. Nu te mira că ți-am zis aceasta: Trebuie să vă nașteți din nou"(Ioan 3,5-7).

Lepădarea de satana la Botez devine împreunarea cu Hristos. Moartea se schimbă în nemurire (Citiți, Apostolul de la Botez: Romani 6,3-11). Botezul este considerat de Sf. Părinți, ca a doua Creație, fiindcă este o restabilire în Har a naturii căzute și ridicarea ei la starea dinainte de păcat. Vechiul Adam, în care toți mor, ca robi ai stricăciunii în urma căderii în păcat, devine noul Adam, în Hristos, în care toți înviază, după Scriptura: „Căci, precum în Adam toți mor, așa în Hristos toți vor învia”(1Cor. 15,22), și sunt rezidiți în deminitate și legătură cu Dumnezeu, din nou, investit cu o parte din prerogativele harice primordiale, pe care le pierdu-se omul. O altă evidență a celor prezentate despre Botez este încorporarea ca membru în Trupul tainic a lui Hristos, a celui botezat, după Scriptura: „Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat”(Galateni 3,27) Viața viitoare, al cărui început este creștinismul vieții pământești, nu va fi o simplă refacere a Paradisului Biblic, ci un Paradis nou, cu caracter de neschimbare eternă, după Judecata definitivă, în ordinea „cerului nou și al pământului nou” (cf. 2 Petru 3,12-149; Apoc. 21,1). Poarta de intrare în viața veșnică este Botezul creștin. Botezul este moarte și înviere în același timp, spre o nouă viață, pentru că scufundarea de trei ori în apă, prin invocarea persoanelor Sfintei Treimi, după porunca Mântuitorului (cf. Matei 28,18-20), murim împreună cu Hristos, care a stat trei zile în mormânt, și înviem împreună cu Hristos Iisus. Omul prin Botez devine fiu al lui Dumnezeu prin înfiere. Sf. Părinți vorbesc de Purificarea activă a spiritului începând cu cele trei facultăți superioare ale lui: inteligența, memoria și voința. Toate devin posibile prin participarea omului la viața Liturghiei bisericești de împărtășire din harurile divine și prin împărtășirea Euharistică cu Trupul și Sângele lui Hristos.

Iluminarea

Aceasta este a doua fază a vieții spirituale. Ea constă din tranziția de la Purificare la contemplația unitivă. Este o fază de progres ascendent de la omenesc la dumnezeiesc, de spiritualitate sau de iluminare. Iluminarea sub darurile Duhului Sfânt dobândește haruri extraordinare. Iluminarea începe cu Mirungerea, noului botezat, pentru aplicarea pecetei darului Duhului Sfânt. Efectele acestor daruri ale Duhului Sfânt se arată cu precădere în viața creștinului mai târziu, pentru că el este copil la Botez. Mai târziu ele se vor arăta prin educație și exercițiul spiritual a dragostei de Mântuitorul Hristos care l-a mântuit în Golgota. Mirungerea confirmă iluminarea care începe după Botez prin pecetea darurilor Duhului Sfânt.

Copilul care a primit pecetea darurilor Duhului Sfânt la Botez, trebuie să i se dea imediat și Taina Euharistiei, adică a Sf. Împărtășanii cu Trupul și Sângele Domnului, și adus în creșterea lui la educația religioasă, la viața Liturgică și Sf. Împărtășanie. Toate aceste obligații trebuie să le îndeplinească părinții și nașii, cât este copilul mic, cu o responsabilitate cutremurătoare. Educația și obișnuința tânărului de mai târziu îl va duce ca o necesitate să participe la viața bisericească pentru împărtășirea Euharistică de menținere și creștere spirituală în unirea cu Hristos, Unicul lui ajutor și salvator în viața. Așa precum, Copilul Iisus creștea sub harurile lui Dumnezeu, după Scriptura: „Iar Copilul creștea și Se întărea cu Duhul, umplându-se de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era asupra Lui” (Luca 2,40), vor crește și copiii părinților care îi duc la Biserică. Să se gândească părinții la orele de educație sportivă, ori de pian, etc., pe care le dau copiilor cu orice preț și la negândirea la educația religioasă pentru copiii lor! Trist, dar, adevărat! și mai târziu se

întrebă: de ce copiii nu-i ascultă în viață pe părinți?

Dacă omul, cât este copil și tânăr, nu se formează în cele spirituale ale participării la Liturgia bisericească de unire cu Dumnezeu, îl pânđește dobândirea păcatului Trufiei care este cel mai periculos. Ce sentință grea vor primi părinții în viața aceasta și la Judecata de apoi, a lui Dumnezeu, pentru păcatul needucării copilului în cele ale Bisericii, ale cunoașterii lui Dumnezeu! Maica Domnului Iisus, Fecioara Maria și cu dreptul Iosif, au dus pe Copilul Iisus la Templu din Ierusalim (cf. Luca 2,41-52), care nu era aproape de Nazaret.

Despre păcatul Trufiei

Păcatul Trufiei și virtutea Umilinței sunt cele două piscuri prin care lumea păcatului se înfruntă cu lumea virtuților omului. Să nu uităm că trufia este păcatul luciferic sau „descoperirea demonilor”, cum zice Sf. Ioan Climax. Trufia este păcatul „renunțării la Dumnezeu” și „renunțării la Harurile lui Dumnezeu”. Trufia luciferică a fost tentativa demonică de uzurpare a lui Dumnezeu! Cum zic mulți astăzi, renunțând la Dumnezeu, astfel: ”Nu știu despre Dumnezeu și nu mă interesează, pot trăi și fără aceasta” î inconștiință, tristețe, tragedie și moarte aceluia !!!.

Așa Lucifer a căzut și a devenit Diavolul. Am văzut în viață cum omul care a dobândit păcatul trufiei caută să uzurpe Credința omului în Dumnezeu, prin diferite filosofii și ideologii, cum a fost a comunismului ateist, sau alte filosofii sub alte denumiri în zilele noastre. Asemenea om mută centrul de greutate a lucrurilor în eul său orgolios, devenind filosofi și ideologi rafinați diabolic spre pervertirea omului de la Credință. Omul devine în mintea lui, astfel, el însuși măsura lucrurilor, în păcatul mândriei care îl stăpânește. El care este o măsură imperfectă, sub slăbiciuni și stricăciune. Astfel, Trufia este considerată izvorul celorlalte păcate. Feriți-vă, deci, de păcatul trufiei.

Despre Virtutea Umilinței

Umilința este opusul trufiei. Ea este produsul dragostei divine în sufletul omului. Umilința își trage numele din Dumnezeu și este un dar a lui Dumnezeu pentru om. Umilința este însăși Fiul lui Dumnezeu înjosit până la chipul omenesc, batjocorit și răstignit pentru păcatele omului, luate asupra Lui, ca să-l salveze de la moarte, după Scriptura, care zice: „S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor, și la înfățișare aflându-Se ca un om, S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte pe Cruce”(Filip. 2,7-8)

Pentru creștin umilința înseamnă identificarea cu sfințele patimi a lui Iisus. Așa Umilința va fi izvorul tuturor celorlalte virtuți morale din viața omului. Ea fiind un har sau un dar a lui Dumnezeu, înseamnă că și celelalte virtuți sunt daruri ale lui Dumnezeu pentru omul pe calea iluminării, urmând pe „Iisus, Lumina lumii”(Ioan 8,12). De amintit sunt cele trei virtuți teologice, cum se mai numesc: Credința, Nădejdea și Dragostea, dintre care cea mai mare este Dragostea, după Scriptura: ”Acum, deci, rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este Dragostea”(1Cor. 13,13). De aceea iadul este a celor care nu pot iubi și ierta, pentru că nu s-au smerit înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor să primească Credință și virtutea Umilinței sau a Smereniei.

Darurile Duhului Sfânt sunt următoarele: sfatul, evlavia, puterea, temerea, știința, înțelegerea, și înțelepciunea, după Scriptura care ni le descoperă (cf. 1Cor.12,4-13; Gal. 5,22-24; 1Tim. 6,11-14), căci acestea toate sunt daruri ale Duhului Sfânt împărțite oamenilor, zicând: „... și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa!” (Evrei 2,4)

Darul inteligenței ne face să pătrundem în adevărurile de credință, descoperindu-le comorile și armoniile de taină ascunse. Darul temerii de Dumnezeu întărește nădejdea spre comorile eterne. Darul înțelepciunii ne face să gustăm din lucrurile divine și intensifică în om dragostea de Dumnezeu. Prudența este desăvârșită în darul sfatului, care ne conduce să cunoaștem ceea ce este bine și ceea ce este rău, ferindu-ne de a face răul, care este păcat, al cărui răsplătă este moartea (cf. Rom. 6,23). Darul evlaviei desăvârșește virtuțile religiei, care este legată de Justiție, în care Dumnezeu este măsura lucrurilor și modelul desăvârșit, făcându-ne să vedem în Dumnezeu un Părinte, pe care ne simțim fericiți să-L premărim și să-L răspundem prin dragoste și iubire, cum Dumnezeu răspunde prin iubire, precum a răspuns omului prin iubire, trimițând pe Unul-Născut Fiul Său (cf. Ioan 3,16) Darul energiei completează virtutea cu numele de putere. Temerea sau „Frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii și toți care o păzesc, au o minte sănătoasă, și slava Lui ține în veci.” (cf. Psalm 110,10; Proverbe 4,7; 9,10). Aceasta ar fi o prezentare în mare a fazei Iluminării omului.

Diavolul și legăturile lui cu omul necredinței.

În Dumnezeu NU există răul. Aceasta ar fi fost în contradicție cu atributele lui Dumnezeu de bunătate și iubirea absolută. Spiritul pervertit al îngerului din cer care era "stea strălucitoare" a devenit răul, sub numele de diavol, satana etc., pe care Dumnezeu l-a aruncat din cer din cauza mândriei, împreună cu îngerii lui (cf. Isaia 14, 11-15; Iezechiel 28,13-19). Consecința căderii, sub numele de diavol, și a îngerilor lui care au ascultat de el, este focul cel veșnic (cf. Matei 25,41; Apoc. 20,10), pentru că nu și-au păstrat vrednicia în locul în care au fost așezați la creație (cf. Iuda 1,6), și așa nu au putut fi cruțați (2Petru 2,4). Diavolul are împărăția morții spiritelor păcatului (cf. Evrei 2, 14; și a întunericii (cf. Col. 1,13), în opoziție cu împărăția vieții, a iubirii și a păcii cu Dumnezeu.

Ceea ce caracterizează pe Diavol este falsificarea adevărului prin minciună, prin oamenii necredinței care ascultă de el, și de aceea diavolul se numește tatăl minciunii (cf. Ioan 8, 44). Deci, rezultă clar, că Dumnezeu Nu a creat spiritele rele, ci ele au devenit spirite rele din îngerii cu păcatul mândriei care au vrut să se ridice mai presus decât Dumnezeu (cf. Isaia 14,13-14).

Diavolul ca spirit rău, cu îngerii lui, în opoziție cu îngerii buni a lui Dumnezeu, intră în relație cu oamenii necredincioși împingându-i spre rău, prin tot felul de uneltiri și prin diferite nenorociri pe care le aduc asupra lor, ducându-i spre imoralitate și la crime, prin depărtarea de Dumnezeu (cf. Iov 1,9; Apoc. 2,10). Am prezentat pe scurte despre Diavol ca producător al răului în lume ca să vedem urgența imediată a nevoii de pornire pe drumul Bisericii pentru îndumnezeirea omului, pentru salvarea de la moartea păcatului, spre a putea sta neclintit împotriva uneltirii Diavolului (cf. 1Petru 5,8-9).

Prezentare generală a celor două Liturghii.

Din această necesitate a vremii de întoarcere a omului la "știința îndumnezeirii lui" voi prezenta în acest articol la începutul Anului 2008, una din cele două Ierarhii prezentate mai sus, și anume "Ierarhia Bisericească", care ne va conduce la Liturgia Bisericească, de participare la viața Divină, care este Liturgia adusă de om. Așa precum am prezentat într-un alt articol: "Ierarhia cerească" cu Liturgia Îngerească, în Universele ambelor Ierarhii numite Cosmos, după Sf. Dionise Areopagitul și alți părinți ai Bisericii creștine.

Ambele Instituții teologice: "Ierarhia cerească și Ierarhia bisericească" suprapuse unei alteia, funcționează, după Sf. Dionise, simultan și în același sens al participării la viața dumnezeiească, căci fără participarea la izvorul vieții (care este Dumnezeu) nu pot avea viață în ele creaturile, după cum revelază Scriptura, care zice, că: "Domnul Iisus Hristos este Viața, noi suntem mlădițele și Tatăl este lucrător, Care scoate afara mlădițele ce nu aduc roade (cf. Ioan 15,1-8)

Ierarhia Cerească, de exemplu: am putea spune în asemănare, este ceea ce simbolizează pictura în turla Pantocratorului din cupola Bisericii, cu Mântuitorul în centru, adică, "Liturgia Îngerească", care este constituția ordonată și plină de armonie în rangurile Îngerești a vieții desăvârșite în eternitate, arătată omenirii, pe cât este posibil. Această Liturghie simbolizează slujba de neîntreruptă preamărire a lui Dumnezeu pe care o aduc spiritele pure din lumea cerească pentru darurile dătătoare de viață fericită în lumea nevăzută și văzută.

Iar, jos, în Altar, se săvârșește de preot Liturgia Jertfei sfinte, de actualizare a Jertfei de Răscumpărare a lui Iisus Hristos adusă pe Golgota, în asistența și participarea poporului credincios a lui Dumnezeu. În concepția creștină Liturgia preoțească din Sf. Altar se petrece în același timp cu Liturgia cerească, simbolizată prin pictura de pe turla Pantocratorului. Liturgia Îngerească este totodată modelul pe care îl imită aici pe pământ Ierarhia Bisericească, cu treptele preoției și cele trei ranguri de credincioși. Cultul Bisericii întreg este de un realism mistic sau spiritual și simbolic. Sub formele materializate ale cultului divin pulsează reala Jertfă a Dumnezeului înomenit, Iisus Hristos, sub forma - pâinii și a vinului liturgic -, prefăcut în Trupul și Sfângele lui Hristos (cf. Ioan 6,53-56), prin pogorârea și lucrarea Duhului Sfânt, pentru îndumnezeirea firii umane (cf. 2 Petru 1,4). Îngerii din cer liturghisesc împreună cu preoții din Altarul lăcașului sfințit de pe pământ și tot ce este viu participă împreună cu ei. Dumnezeu este iubire dogorătoare și atractivă care se revarsă spre sufletele celor care participă.

Unirea Ierarhiilor în aceeași Adorare a lui Dumnezeu.

Cele două Instituții: Ierarhia Cerească și Bisericească sunt Unite în aceeași adorare a lui Dumnezeu și comunică între ele. Lumina Harului dumnezeiesc, coborând de Sus, de la Părintele Luminilor (cf. Iacob 1,17), se revarsă ca o cascadă continuă și uriașă pe cuprinsul lumii, inundând în participare graduată treptele ierarhice, de la Serafimi din cer, până la ultimul rang al credincioșilor de pe pământ. Soarele spiritual de unde izvorește această lumină divină este centru supranatural al acestui Univers organizat după o simetrie proporțională care dă o armonie și o frumusețe dumnezeiască. Despre lăcașul în Soare a lui Dumnezeu, Sf. Scriptură revelează, astfel: "În Soare și-a pus lăcașul Său și El iese ca un mire din camera Sa. Bucura-se-va ca un uriaș, care aleargă drumul lui. De la marginea cerului ieșirea Lui, și oprirea Lui la marginea cerului; și nu este cine să se ascundă de căldura Lui" (Psalm 18,5-7). Da, de lumina căldurii Lui

Dumnezeu dogorătoare ce se revarsă din iubire spre fericirea creaturilor Sale, nu se poate ascunde nimeni, ci se bucură toate de fericire, căldură și viață din belșug.

În jurul acestui Centru de gravitație divină, viața universală, văzută și nevăzută, mai numită într-un cuvânt și – Cosmos – cum spuneam înainte, constituită după legile ierarhiilor arătate, apare ca - o grandioasă Liturghie - a tuturor creaturilor lui Dumnezeu. Această viziune este numită Panbisericesc, a celor văzute și a celor nevăzute, și care este fără egal în literatura patristică. Mântuitorul - Hristos Iisus - este prezent în chip nevăzut, spre revărsarea Harurilor divine, în Universul fizic al omenirii, unde oamenii și popoarele se adună în numele Lui, după făgăduința care zice: "Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu prezent în mijlocul lor." (Matei 18,20), pentru îndumnezeire și fericirea omului cu participare la viața în Hristos..

Dumnezeu este iubirea dogorătoare, atractivă și plină de căldură duhovnicească, cum am văzut. Omul care ia parte în acest Univers la Liturghia Bisericii este prins în energia dinamică a iubirii lui Dumnezeu, care corespunde cu dorul înăscut al omului după Dumnezeu și astfel el va fi purificat și va progresa graduat spre îndumnezeirea firii sale umane. Dorul și setea omului după Dumnezeu, exprimate de Scriptura care zice: "În ce chip dorește cerbul izvoarele apelor, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule. Însetat-a sufletul meu după Dumnezeul cel viu; când voi veni și mă voi arăta feței lui Dumnezeu"(Psalm 41,1-2).

Omul a fost creat de Dumnezeu spre viața veșnică, și nu spre viața aceasta pământească în care a ajuns prin păcatul neascultării de Dumnezeu (cf. Facere Cap. 3). Iar Scriptura următoare ne revelează ce este viața veșnică pentru care Dumnezeu l-a creat pe om, când zice: "Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu." (Ioan 17,3). Ori, fără participarea omului la viața Bisericii lui Hristos pe pământ NU poate ajunge la cunoașterea lui Dumnezeu și a misterelor Sale divine, ce pot avea loc asupra lui prin Credință pentru ajutor și înălțare..

Dorul și iubirea redeschisă omului după Dumnezeu, prin Jertfa lui Iisus, ia deschis posibilitatea de a urca treptele ierarhiilor, chiar, până la Serafim, care sunt în imediata apropiere de Dumnezeu. De exemplu: dumnezeiescul Apostol Pavel, care a fost răpit până la al 3-lea cer (cf. 2Cor.12,2) confirmă omului posibilitatea de înălțare prin participarea la viața cu Dumnezeu.

Ierarhia Bisericească.

Această Ierarhie Bisericească este ierarhia oamenilor, despre care Sf. Dionisie zice: că este o „sublimă imitație a Ierarhiei cerești”. Cultul văzut la care participă poporul lui Dumnezeu în Biserică este o imagine sensibilă a cultului din Ierarhia cerească și nevăzută. Adorarea lui Dumnezeu organizată pe plan superior în normele pur spirituale, aici pe pământ se îmbracă în forme materiale necesare modului omenesc de înțelegere. Dar prin aceste semne, imagini și simboluri materiale, ne inițiem în tainele cerești și participăm la lucrurile sacre ca să ne sfințim prin ele.

Pe pământ, în planul Ierarhiei bisericești „împodobirea văzută a cultului divin ne amintește de frumusețile nevăzute; miremele ce îmbălsămează simțurile reprezintă suavitățile duhovnicești; lucirea făcliilor cu lumânări este semnul iluminării mistice; îndestularea inteligenței prin contemplație își are emblema în explicarea doctrinei sfinte; divină și pașnica armonie a cerurilor este reprezentată prin subordonarea felurilor ranguri de credincioși, iar Unirea cu Hristos este figurată prin primirea dumnezeieștii Euharistii” (cf. Ierarhia bisericească I, 3). În concluzie, tot ce se petrece aici pe pământ ca ordine, ca știință și lucrare își are corespondent spiritual pe plan nevăzut. Este una și aceeași Liturghie a adorării și îndumnezeirii, ce se desfășoară sus în cer de îngeri în forme nevăzute, iar jos pe pământ de oameni în forme văzute. Pentru că atât Ierarhia Cerească cât și Ierarhia Bisericească au fost instituite de Dumnezeu „prin iubire” pentru mântuirea și îndumnezeirea tuturor ființelor, fie raționale, fie pur spirituale. (cf. Ierarhiei bisericești I, 4).

Fiecare ierarhie are o funcție întreită, fie cea îngerească, fie cea bisericească, funcție de care se leagă în mistică la început de numele Sf. Dionisie Areopagitul. Iar această întreită funcție este următoarea: purificarea, iluminarea și perfecționarea omului pentru a se putea mântui. Dumnezeu este puritate, este lumină și perfecțiune. Aceste nume divine trebuie să se răsfrângă asupra creaturilor omenești ca o întreită acțiune de purificare, de iluminare și de perfecționare sau îndumnezeire. Iar Dumnezeu îndeplinește aceste lucrări ale Sale prin mijlocirea celor două Ierarhii.

Îngerii, așa cum am văzut, după gradele pe care le dețin sunt inițiatori în cunoașterea misterelor divine pentru că sunt inițiați, sunt purificatori și purificați, sunt iluminatori și iluminați, sunt perfecționatori și perfecționați. După imaginea lor există rânduiala omenească în Ierarhia bisericească. Această Ierarhie bisericească este constituită și ea din două mari categorii: a clerului și a credincioșilor. Legea dumnezeiească după care „lucrurile inferioare sunt atrase către

lumina divină de către lucrurile superioare” este valabilă și în Ierarhia bisericească ca și în cea îngerească. Rolul Ierarhiei bisericești și a Sfintelor Taine este justificat prin realitatea păcatului și prin mijlocirea mântuirii adusă la îndemâna fiecărui om, de însăși Fiul lui Dumnezeu Iisus Hristos, care este Capul tuturor Ierarhiilor.

Rolul mare în Ierarhia bisericească îl au Sfintele Taine. Ierarhia cerească nu are nevoie de Sf. Taine, fiindcă sunt inteligențe pure ce se bucură de cunoașterea nemijlocită de semne sensibile a lui Dumnezeu (cf. Ierarhiei bisericești 5, 2). Ierarhia Bisericească, dat fiind caracterul ei de materialitate și spiritualitate, are nevoie de Sfintele Taine pentru revărsarea Harului spre a întreține viața. Sfintele Taine, trebuie neaparat să I se slujească fiecărei persoane, pentru a putea participa la viața creștină, și acestea sunt: Botezul, Mirungerea (pecetea Sfântului Duh) și Euharistia (împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului).

Așa Sf. Dionisie vede format Universul creștin, lumea celor văzute și a celor nevăzute, care alcătuiesc o singură Biserică prin care Harurile cerești se coboară gradual de la Serafimi până la cei din urmă dintre muritori, sfințind și îndumnezeind făpturile după capacitatea lor de participare; o Biserică în care atât pe plan văzut cât și pe cel nevăzut, conducător este – Iisus Hristos – în care arde deopotrivă flacăra adorării a celui și universul îngerilor NU există nici o prăpastie despărțitoare, ci o comuniune continuă de participare la viața fericită cu Dumnezeu.

Harul lui Dumnezeu este o energie divină și putere dinamică, ce mistuie răul ca un foc curățător, regenerează natura căzută, modelează din nou deformațiile spirituale și îndumnezeiește, cu condiția ca omul să adere la acțiunea iubirii divine care a fost trimisă iubirii omului. Toate se realizează prin mistica sau spiritualitate Liturgică continuă pentru că în condițiile vieții pământești nici una din cuceririle spiritualității nu are un caracter definitiv și absolut. Tot ce se cucerește se menține prin strădani neconținute. De exemplu: o pasare așezată pe vârful celei mai înalte ramuri de copac, în bătaia vântului, pentru a se menține în locul acela, ea are nevoie de o continuă încordare a aripilor, care îi echilibrează poziția în raport cu mișcarea ramurei. Altfel, ar cădea la pământ. Așa este și cu cuceririle înălțimilor spirituale din partea omului prin exercițiul spiritual și har divin, ele se mențin numai prin strădani continue de către om pentru a nu se prăvăli din nou în prăpastia păcatului din care s-a ridicat.

Cine cunoașterea numai teoretic adevărurile Evangheliei lui Hristos poate să fie un savant, cum redam mai sus, dar nu poate fi un om cu o persoanlitate creștină. Calitatea de creștin o dă numai trăirea adevărilor de credință mântuitoare ale Evangheliei lui Hristos și participarea personală cu experiența lăuntrică a vieții cu Dumnezeu. Între a studia și a trăi Evanghelia lui Hristos sau a „teologhisi” este o distanță ca de la pământ la cer. Orice necredincios, chiar, poate să studieze, dar să „teologhisească” poate numai un sfânt, o persoană din clerul Bisericii și un laic cu credință care trăiește viața în Hristos.

ANUL NOU 2008 ȘI LITURGHIA UNIVERSULUI FIZIC

de Preot Paroh Aurel Sas, Las Vegas.

„...Iisus, luând pâinea și binecuvântând, a frânt și, dând ucenicilor, a zis:

Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu și luând paharul, și mulțumind, le-a dat zicând: Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor” (Matei 26,26-28; Marcu 14,22-24; Luca 22,19-20; Ioan 6,51-56 și 1Cor. 11,23-30)

„Cine mănâncă Trupul Meu, și bea Sângele Meu, are viața veșnică, și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci Trupul Meu este adevărată hrană, și Sângele Meu este adevărată băutură. Cine mănâncă Trupul Meu, și bea Sângele Meu, rămâne în Mine, și Eu rămân în el.” (Ioan 6,54-56)

„Toată suflarea să laude pe Domnul” (Psal 150).

„Ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pământești și a celor dedesubt. și să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru mărirea lui Dumnezeu-Tatăl” (Filip. 2,10-11).

“El ne-a dat făgăduințe mari și scumpe ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă” (2Petru 1,4, 9).

Aceste Sfinte Scripturi, de mai sus, revelatoare de adevăruri dătătoare de viață, ne introduc în Sfânta Liturghie Bisericească pe care o săvârșește poporul credincios, înaintea lui Dumnezeu, în cadrul Liturghiei Universului Fizic, unde fiecare creatură aduce slujire și mărire lui Dumnezeu prin felul existenței ei. Înainte de a intra în cadrul Liturghiei Bisericești și Cosmice, se cuvine să parcurgem introducerea de cuviință și partea pregătitoare.

Călătorind pe marea furtunoasă a anului care a trecut, și intrând în Noul An 2008, se cuvine, ca toată suflarea omenească să aducă mărire și mulțumire lui Dumnezeu, după Scriptura care zice: „Toată suflarea să laude pe Domnul” (Psalm 150), pentru că El este Cel care a călătorit cu noi și cu toate națiunile Universului, spre noi ani de viață – Iisus - care a zis: :“...Eu cu voi sunt în toate zilele vieții, până la sfârșitul veacului. Amin” (Matei 28,20). De Iisus, Marele nostru Dumnezeu și Mântuitor Iisus Hristos (cf. Tit 2,13), ascultă toate (cf. Marcu 4,35-41), pentru că Lui I S-a dat toată puterea în cer și pe pământ (cf. Matei 28,18). Drept aceea, se cuvine aplicarea Scripturii de închinare, mulțumire și recunoștință în viața omenirii, care zice: „Ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pământești și a celor dedesubt. Și să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru mărirea lui Dumnezeu-Tatăl” (Filip. 2,10-11).

Evangelhia de la Matei 8,23-27 și Marcu 4,35-41, cu “potolirea furtunii pe mare”, de către Iisus, este o evidență incontestabilă, nu numai că toate ascultă de El, și de puterile Sale dumnezeiești, ci și a dragostei Sale nemărginite de salvare a vieții popoarelor de la toate furtunile și valurile vieții, ca și atunci a Apostolilor Săi, când furtuna și valurile erau gata să scufunde corabia în mare, dar ei au strigat către Domnul și El a certat și vântul și marea, și s-a potolit furtuna și s-a făcut liniște, și astfel călătoria lor a fost mai departe cu pace, întrebându-se: “Cine este Acesta, că și vântul și marea ascultă de El?” (Marcu 4,41).

După ce Domnul a “certat vântul” și a poruncit mării, zicând: “Taci! Încetează! și vântul s-a potolit și s-a făcut liniște mare” (Marcu 4,39), a mustrat ucenicii pentru necredința lor, zicând: “Și le-a zis lor: Pentru ce sunteți așa de fricoși? De ce nu aveți credință?” (Marcu 4,40). Ca și Apostolului Petru când era să se scufunde în valurile mării, i-a zis:” Îndată, Iisus l-a întins mâna, l-a apucat, și i-a zis: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” (Matei 14,31).

Așa se ridică vânturile și furtunile urmării păcatelor vieții împotriva noastră, și în fața generațiilor omenirii, în călătoria pe marea furtunoasă în anii vieții, datorită scăderii Credinței în Dumnezeu, iar la strigătul de Rugăciune, chiar a celor puțin, Domnul ne salvează, dar ne și mustră să ne trezească, zicând: “Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit” (Matei 14,31), și “De ce nu aveți Credință? (Marcu 4,40). Iar în altă Scriptură Domnul Iisus încurajează tot sufletul și toate generațiile popoarelor lumii, zicând: „Din pricina puținii voastre credințe” le-a zis Iisus. „Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: „Mută-te de aici colo” și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință.” (Matei 17, 20).

Așadar, câți au căzut anul trecut și anii dinainte, sub furtunile păcatului și a valurilor vieții este din cauza slăbirii și a pervertirii Credinței oamenilor în ajutorul lui Dumnezeu și a încrederii numai în puterile lor, ca cei, de exemplu: de pe marele vas Titanic, care s-a scufundat, după cum cunoaștem din istorie. La perversitatea Credinței oamenilor se aduăgă, atâtea și atâtea alte păcate, care au răsculat natura ca un blestem în urma păcatului, împotriva omului, după Scriptura care

ne descoperă vorbirea lui Dumnezeu către Cain, care omorâse pe fratele său Abel, din cauza păcatului invidiei și a urei, că jertfa lui a fost primită: "Iar când erau ei în câmpie, Cain s-a aruncat asupra lui Abel, fratele său, și l-a omorât. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Cain: ... "Unde este Abel, fratele tău?" ... "Ce ai făcut?" Căci glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ. Și acum ești blestemat de pământul care și-a deschis gura sa, ca să primească sângele fratelui tău din mâna ta" (Facere 4,11).

Iar dacă noi și ceilalți, stimate cititorule, am mai rămas în viață mai departe este Nu pentru faptul că am fi mai buni, ci pentru că Dumnezeu este: "Dar Tu, Doamne, Tu ești un Dumnezeu îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate și în credicioșie." (Psalm 85,15), care ne-a mai dat o extenție ca să ne întoarcem la Dumnezeu "care nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui cea rea și să trăiască" (cf. Iezechiel 33,11), iar dacă oamenii nu se vor întoarce la Dumnezeu, prin altă Scriptură Domnul Iisus descoperă omului, zicând: "... Dar de nu vă veți pocăi, toți veți pieri la fel! (Luca 13,1-5) Trist, dar adevărat, căci "plata păcatului este moartea" (cf. Rom. 6,23). Iar a ne pocăi, înseamnă a ne căi de păcate.

Iar dacă cineva se întreabă, care sunt păcatele firii omului, iată Scriptura următoare ni le descoperă: "Iar faptele trupului sunt cunoscute ca unele ce sunt: adulter, desfrânare, necurăție, destrăbălare, Inchinare la idoli, fermecătorie, vrajbe, certuri, zavistii, mâinii, gâlcevi, desbinări, eresuri, Pizmuiri, ucideri, beții, chefuri și cele asemenea acestora, ..., iar cei ce fac unele ca acestea Nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu." (Galateni 5,19-21). Toate acestea întinează omul și pământul și astfel natura se ridică ca un blestem împotriva omului.

Căderea omului și a popoarelor în asemenea păcate, cât și multe altele, sunt datorită pervertirii de la Credință și a desinteresării și ignorării îndumnezeirii firii sale umane, după Scriptura care zice: "El (Dumnezeu) ne-a dat făgăduințe mari și scumpe ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă" (2Petru 1,4).

Văzând pervertirea și căderea omului în păcat, tot mai mult, în secolul 21 în care am intrat, am crezut potrivit și necesar la începutul Anului 2008, al Mântuirii aduse de Domnul Iisus, în Împărăția Harului în care ne-a așezat să trăim după Răscumpărare, să gândim la Creațiile lui Dumnezeu, la Unirea Teandrică, la Comuniunea cu El și la îndumnezeirea firii umane, prin slujirea Sfintei Liturghii Bisericești, după prezentarea din Sfintele Scripturi, de tradiția Sf. Apostoli și de Sf. Părinții ai Bisericii, continuatorii Tradiției Apostolice, încă la începutul veacurilor creștine.

Apoi după slujirea în Liturghie din Biserică, să continuăm slujirea în Liturghie după Liturghie, adică slujirea după slujire în viața de fiecare zi. Slujirea lui Dumnezeu prin tot ce facem, slujirea aproapelui, slujirea nevoilor familiare etc, după învățătura Domnului Iisus, care a venit să slujească și nu să l se slujească, după Scriptura prin care ne vorbește, astfel: "Pentru că nici Fiul omului n-a venit să l se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți." (Matei 20,28).

Aceasta ne va conduce la cunoașterea modului în care Universul Cereșc al îngerilor și Universul Fizic al omenirii sunt rânduite într-o slujire de Liturghie Cosmică înaintea Creatorului lor Dumnezeu, pentru a se putea împărtăși din harurile divine dătătoare de viață. Așa vom putea vedea de la ce treaptă înaltă de comuniune cu Dumnezeu a căzut omul și după Răscumpărarea și Învierea adusă de Hristos Iisus și unde trebuie omul și întreaga omenire să se ridice din nou pentru a putea continua viața pe pământ.

Astfel, am scris primul Articol: "Liturghia Universului Cereșc" în Ziarul "Romanian Tribune" și prezentul Articol: "Liturghia Universului Fizic" în Ziarul "Romanian Times" spre întoarcerea la Dumnezeu pentru salvarea omului prin urmarea vieții în Hristos care aduce îndumnezeirea firii umane. Dacă Articolul cu "Liturghia Universului Cereșc" a prezentat slujirea îngerească înaintea lui Dumnezeu, prezentul Articol "Liturghia Universului Fizic" va prezenta participarea slujirii omului la Liturghia Bisericească, înaintea lui Dumnezeu, alături de toate existențele în Universul fizic în care trăiesc toate popoarele lumii.

Salvarea și mântuirea omului, din urmările dezastruoase ale păcatului, al cărui “plată este moartea” (cf. Rom. 6, 23), este posibilă numai prin întoarcerea la Dumnezeu și participarea la slujirea Liturghiei Bisericești, care are drept scop: sfințirea omului prin Taina Euharistiei, a împărtășirii cu Trupul și Sângele Domnului Hristos spre Unirea cu Dumnezeu.

Căderea omului prin neascultare din comuniunea cu Dumnezeu, din Paradisului Edenic (cf. Facere cap. 3), a fost renăscut și înviat din moartea păcatelor prin Iisus Hristos la “plinirea vremii” (cf. Galateni 4,4) și așezat din nou în har la comuniunea cu Dumnezeu spre îndumnezeirea firii umane, prin participarea la Sf. Liturghie care îi dă Sf. Împărtășanie pentru a se putea mântui.

Mântuitorul Unic sub Soare (cf. Fapte 4,12), care venit în persoana lui Mesia, Hristos Iisus, are scop primordial, după reșezarea în Har, realizarea Unirii divine-umane, care în termenul grecesc poartă denumirea de - Unirea Teandrică - Aceasta este scopul și culmea de realizare a unei personalități creștine, a omului spre perfecțiune și sfințenie. Deci, unirea teandrică reprezintă culmea sfințeniei sau a desăvârșirii omului. Sigur că aici, este vorba de diferite stadii de progres spiritual în drumul spre această culme. Studiile teologice ale științelor dogmatice, moralei, liturgice și misticii creștine dau toate cunoștințele omului spre realizarea unirii teandrice.

Frate cititorule, te rog, acum, înainte de a prezenta Sf. Liturghie Bisericească, în marea Liturghie a Universului Fizic, să prezint linia care trebuie considerată ca pregătitoare a intrării în Sfânta Liturghie, căci numai astfel vom putea înțelege rostul și slujirea Liturghiei. În Liturghia Bisericească, a slujirii înaintea Marelui nostru Dumnezeu, se găsesc toate Bisericile Creștine, indiferent de confesiunea lor și de modul de prezentare a slujirii înaintea lui Dumnezeu. Aceasta cu atât mai mult cu cât Liturghie (cuvânt de origine greacă) înseamnă slujire publică ori serviciu public.

În același timp, chiar toate popoarele lumii, chiar necreștine, afirmă că se găsesc într-o slujire înaintea unui Dumnezeu, fiecare în felul credinței și cunoașterii lor. De altfel, în acest scop Scripturile revelează că toți vor fi judecați după Legea Credinței lor și după Legea scrisă în inimile lor de Dumnezeu la creație, astfel: “Căci nu este părtinire la Dumnezeu! Câți, deci, fără lege, au păcătuit, fără lege vor și pieri; iar câți au păcătuit în lege, prin lege vor fi judecați. Fiind că nu cei ce aud Legea sunt drepti la Dumnezeu, ci cei ce împlinesc Legea se vor îndrepta.

Căci, pe când păgânii, care nu au lege, din fire fac ale legii, aceștia, neavând lege, își sunt loruși lege. Care arată fapta legii scrisă în inimile lor, prin mărturia cunoașterii lor și prin judecățile lor, care îi învinovățesc sau îi și apără între ei. În ziua când Dumnezeu va judeca, prin Iisus Hristos, după Evanghelia mea, cele ascunse ale oamenilor” (Romani 2,11-16). Așadar, aceste Scripturi ne descoperă Legea naturală, așezată de Dumnezeu în om la Creație, după care au trăit și s-au călăuzit toate popoarele, înainte de Legea supranaturală adusă prin Iisus Hristos. Popoarele creștine care au Legea supranaturală li se cere mai mult, pentru că mai mult li s-a dat (Luca 12,48). Popoarele necreștine se călăuzesc și azi după Legea naturală “scrisă în inimile lor”, după Scriptura care ne-a descoperit mai sus.

Și aceasta cu atât mai mult cu cât toate creaturile Universului, după cum o să vedem,

aduc o închinare, slujire și preamărire, în felul existenței lor, Marelui și Atotputernicului Creator (Dumnezeu) după cum ni se revelează în Scriptura care zice: „Ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pământești și a celor dedesubt. Și să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru mărirea lui Dumnezeu-Tatăl” (Filip. 2,10-11), pentru că prin Iisus Hristos, Logosul lui Dumnezeu, au fost create toate (cf. Ioan 1,1-5), în cer și pe pământ, și răscumpărat Universul fizic, cu toate creaturile Sale, la „plinirea vremii”(cf. Gal. 4, 4). Dar, te rog, frate cititorule, ca preot în Biserica Ortodoxă, să-mi îngădui, neconsiderând părtinire, să prezint mai mult și în final linia Liturghiei Bisericii Ortodoxe, căci așa ne îmbogățim de învățături folositoare și mântuitoare.

Considerații Generale de participare la viața Dumnezeiască.

Dragă cititorule, cu răbdare vom intra într-o prezentare mai filosofică și mai profundă în ale teologiei de îndumnezeire a firii umane (cf. 2Petru 1,4) pentru a nu cădea omul așa ușor în păcat și sper să-ți faci o lectură de zidire spirituală folositoare și plăcută. Să pornim, dar, la drum prin Sf. Scripturi spre îndumnezeierea omului.

Înainte de a prezenta Liturgia Universului Fizic este necesar să prezint și pentru noii cititori, câteva considerații introductive și generale de la introducerea în Liturgia Universului Ceresc, pentru drumul spre Liturgia Bisericească, amândouă găsindu-se într-o grandioasă slujire de Liturgie Cosmică înaintea Creatorului – a Marelui Dumnezeu în Sfântă Treime - spre a se putea împărtăși din darurile dătătoare de viață pentru existență și funcționalitate mai departe.

Așadar, cum prezentăm și în Articolul: "Liturgia Universul Ceresc" după Sfântul Dionisie Areopagitul, în sistemul de teologie mistică, că el vede întregul Univers, văzut și nevăzut, un panbisericesc, ca participând la Dumnezeire, îl vede constituit în structura sa după normele universale ale Bisericii. Ordinea Universului este pentru el împreună cu ordinea bisericească. În concepția Sf. Dionisie viața întregului Univers creat constă din participarea la dumnezeire, pentru sfințirea omului în funcție cu capacitatea fiecăruia. Participarea creaturii întregi la dumnezeire este un Act al Harului dumnezeiesc. Apoi, în cuprinsul lumii create fiecare creatură i-a parte la Har după capacitatea care i-a fost dată prin creație, adevăr descoperit în Scripturile următoare: "Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat"(Rom 12,6) "Al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui"(Efes. 3,7) "Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit."(1Petru 4, 10).

Slujirea existențelor înaintea Creatorului.

De exemplu, referindu-ne la slujirea celorlalte existențe: Mineralele participă prin faptul că există. Vegetalele, mai mult decât mineralele, prin faptul că au viață. Animalele, prin faptul că, mai mult decât existență, au un suflet animal. Toate și-ar pierde viața dacă Dumnezeu nu le-ar dăru-i pe linia necesară lor. Despre slujirea existențelor, într-o mare slujire universală înaintea Creatorului, iată cum prezintă Psalmul 148: "Lăudați pe Domnul din ceruri, ... Lăudați-L pe El toți îngerii, ..., Lăudați-L pe El soarele și luna, lăudați-L pe El toate stelele și lumina. Lăudați-L pe El cerurile cerurilor și apa cea mai preus de ceruri, Să laude numele Domnului, că El a zis și s-au făcut, .., Lăudați pe Domnul, ..., balauri și toate adâncurile. Focul, grindina, zăpada, gheața, viforul, toate îndepliniți cuvântul Lui; Munții și toate dealurile, pomii cei roditori și toți cedrii; Fiarele și toate animalele, târătoarele și păsările cele zburătoare"(Psalmul 148.1-10). De ce? Iată ne răspunde tot Scriptura, care vorbește din partea lui Dumnezeu, zicând: "Cântați Domnului cu cântare de laudă, .., Celui ce îmbracă cerul cu nori, Celui ce dă pământului ploaie, Celui ce răsare în munți iarbă și verdeța spre slujba oamenilor, Celui ce dă animalelor hrană și puilor de corb, care îl cheamă pe El."Psalmul 146,7-9)

Deci, vedem cum întreaga existență universală participă la Liturgia slujirii Creatorului lor Dumnezeu. De aici rezultă titlul prezentului Studiu: „Liturgia Universului Fizic”. Iar dacă vor tăcea oamenii să slujească lui Dumnezeu în Liturgia Bisericească, Mântuitorul Hristos, ne descoperă că existențele din Univers Nu vor tăcea să slujească, zicând: „și El (Iisus) a răspuns: „Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga.”(Luca 19,40).

Tot în acest Psalm 148, că nu este timp de mai multe evidențe Biblice revelatoare să aducem, iată ce revelează Dumnezeu referitor la oameni din toate pozițiile societății, cu privire la participarea slujirii în Liturgia Universului: „Împărații pământului și toate popoarele, căpeteniile și toți judecătorii pământului; Tinerii și fecioarele, bătrânii cu tinerii, Să laude numele Domnului, .., Lauda Lui pe pământ și în cer. și va înălța puterea poporului Lui. (Psalmul 148, 11-14). „Toată suflarea să laude pe Domnul”(Psalm 150,6), în Liturgia Universală a existenței de recunoștință și mulțumire lui Dumnezeu pentru viața de care se bucură, precum laudă pe Dumnezeu îngerii în Liturgia Cerească. Cu adevărat, toată suflarea omenească poate mărturisi cu Scriptura care zice: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor o vestește lucrarea mânilor Lui.”(Psalm 19,1). Toate aceste laude care se aduc lui Dumnezeu sfințesc toate existențele și toată suflarea omenească prin revărsarea harurilor divine necetat.

Astfel, omul este chemat să participe mai mult decât toate existențele la viața cu Dumnezeu, prin faptul că are un suflet cugetător, suflet spiritual, cu dorul înăscut după Dumnezeu. Iar îngerii, prin faptul că, mai mult decât omul, sunt spirite sau esențe pure. Iar această participare la viața divină de slujire a tuturor existențelor, amintite și neamintite, din Univers este confirmată de Scriptura care zice: "Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor o vestește lucrarea mâinilor Lui." (Psalm 18, 1) și a Scripturii, care zice: „Ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pământești și a celor dedesubt, și să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru mărirea lui Dumnezeu-Tatăl” (Filip. 2,10-11).

În ansamblul acestei ordini în cele două Universe, omul este așezat la intersecția lumii materiale cu lumea inteligibilă sau spirituală, nevăzută, după Scriptura care prezintă referatul Biblic al Creației lui Dumnezeu, zicând: "La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul" (Facere 1,1). Deci, "lumea nevăzută și lumea văzută", sau Universul spiritual și Universul material, sunt numite într-o singură expresie – Cosmos - . Iar omul în acest Cosmos, al celor două Universe amintite, este înelul de legătură la participarea mării lui Dumnezeu spre fericirea și mântuirea lui. Prin simțurile lui omul intră în contact cu lumea sensibilă sau materială, prin spirit cu lumea inteligibilă sau spirituală. Adică, pe de o parte, cu cele văzute, pe de altă parte, cu cele nevăzute. Așadar, participarea în măsură superioară la viața dumnezeirii, sau cu alte cuvinte, legătura conștientă cu Dumnezeu, este de domeniul lumii inteligibile. Despre aceasta participare superioară tratează "Instituțiile teologice", care se referă la lumea inteligibilă, adică la îngerii și la oameni care pot să participe la viața de comuniune cu Dumnezeu.

Ierahia Cerească și Ierahia Bisericească în general.

Ierahiiile amintite mai sus, sunt cele două trepte ale creației superioare a lui Dumnezeu, care sunt: treptele ființelor raționale inteligente; îngerii în lumea nevăzută (cf. Numeri 9,6; Col. 1,16; 1Petru 3,22 și Efes. 1,20-21), și oamenii, în lumea văzută (cf. Facere 1,26-28), urmând să prezentăm despre acestea în desbaterea temei. Despre Ierahii, Sf. Dionisie, prezintă ca fiind investite cu ordine, știință și acțiune sau lucrare. Ea este expresia lucrărilor ce sunt de la Dumnezeu. Prin însușirile sau funcțiile cu care este investită fiecare Ierahie, ea se conformează, pe cât se poate de mult, atributelor divine.

Ființa lui Dumnezeu, o vedem cum, revărsându-se asupra lumii, inundă lumea în bunătate, iubire, frumusețe și înțelepciune. Fondul lucrărilor este bunătatea lui Dumnezeu, forma lor armonioasă este reflexul frumuseții Divine; ordinea desăvârșită a lumii este expresia înțelepciunii Divine. Lumea a fost creată dintr-un Act de iubire a lui Dumnezeu prin Logosul Său (Fiul) (cf. Ioan 1,1-5), spre fericirea creaturilor în comuniunea cu El. Iubirea lui Dumnezeu este iubirea, care izvorând din taina divină, se revărsă în cascade asupra lumii, și izbindu-și valurile ca de un țărnam, valori dătătoare de viață spre creaturi, se întorc înapoi spre izvor, spre a continua revărsarea la infinit.

În această mișcare de coborâre și înălțare sunt atrase toate lucrurile din lume spre sfințire după puterea de participare dată fiecăreia, în măsura Harului primit, precum s-a văzut mai sus. Iar această acțiune, de coborâre și înălțare, în care este angajată ființa participantă nu se petrece la întâmplare. Ea este constituită într-un sistem de Ierahii ce se găsesc interpătrunse între Dumnezeu și lucrurile create. Ierahiiile sunt astfel mijloace prin care se realizează contactul dintre Dumnezeu și lume. Toată participarea este sub vederea providenței divine. Frumusețea din cele două Ierahii: Cerească și Bisericească este frumusețea divină, care este reflexul frumuseții necreate a lui Dumnezeu în Sfântă Treime. Următoarea Scriptură ne revelează una din cele mai importante Ierahii, dintre Dumnezeu și om, zicând: "Dar vreau să știți căci Hristos este Capul oricărui bărbat; iar bărbatul este capul femeii, și că Dumnezeu este capul lui Hristos." (1Cor. 11.3)

Cele două Instituții, după Sf. Dionisie Areopagitul, adus la creștinism de Sf. Ap. Pavel, sunt: Ierahia Cerească și Ierahia Bisericească. Sf. Dionisie se prezintă, apoi, în scrierile sale drept ucenicul Sf. Apostol Pavel, ceea ce înseamnă că a trăit la sfârșitul veacului I și la începutul veacului al 2-lea. Evul Mediu a avut pentru scrierile sale o venerație deosebită. Dionisie a fost numit "organ al revelației" Biblice. Monseniorul Darboy, fost Arhiepiscop de Paris, a tradus toată opera lui Dionisie în limba franceză, care a susținut în lunga sa introducere, autenticitatea operei Sf. Dionisie. Astfel, nimeni nu contestă excepționala valoare a operei Sf. Dionisie Areopagitul, din care se hărănește întreaga teologie mistică sau spirituale a Bisericii Creștine. Știința Teologiei mistice, care este știința îndumnezeirii omului, a fost, apoi, continuată și dezvoltată de Sfinții

Părinți ai Bisericii care au urmat treptat în istorie și au trăit viața în Hristos.

știința îndumnezeirii omului, ca cea mai înaltă știință sub Soare, este bazată în revelația lui Dumnezeu din Sf. Scriptură, care zice: "El ne-a dat fâgăduințe mari și scumpe ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă"(2Petru 1,4), cât și alte Scripturi. Descoperirea de "părtași la firea dumnezeiască" prin Iisus Hristos, de participare la viața Dumnezeirii este scopul primordial și ultim al vieții creștine. O distincție ce trebuie neapărat menționată este că omul în drumul spre desăvârșire poate trăi dumnezeiește, dar NU prin sine, ci prin a lua parte la viața dumnezeiască, de Unire cu Dumnezeu în modul teandric. Numai așa omul poate ajunge un fiu adoptiv a lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos, dacă participă la natura dumnezeiască. Altfel, toată Teologia rămâne o cunoaștere teoretică, rațională a lui Dumnezeu și ne aplicată la viața în Hristos, în teologia științei mistice sau spirituale, care este știința îndumnezeirii omului. Așa putem spune, că omul care studiază științele Teologice poate deveni un mare savant în științe Teologice, dar nu poate deveni un bun creștin cu viață în Hristos spre îndumnezeirea firii sale umane pentru Unirea-Teandrică cu Dumnezeu, dacă nu aplică învățăturile teologice la urmarea vieții în Hristos Iisus.

Dacă în viața omului Biserica nu aplică știința îndumnezeirii omului, atunci filosofii și ideologiile ateiste ale vremurilor aplică știința diabolică la îndrăcirea omului, despre care am prezentat mai sus, și care duce la căderea vieții umane prin păcat la imoralitate și atrage moartea și distrugerea Universului ca și casă de locuit a popoarelor lumii, cum s-a întâmplat în vremea lui Noe (cf. Citiți, Facere cap. 6, 7 și 8). Despre această acțiune diabolică de îndrăcirea a ființei umane, Scriptura zice: "Fiți treji, privegheați. Vrășmașul vostru deavol, umblă răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită. Căruia stați împotrivă, tari în credință, ..." (1Petru 5,8-9).

De exemplu, în istoria vremii pe care o trăim se dezvoltă: o societate cu multe culturi, cu multe religii, cu multe filosofii și ideologii, o societate pluralistă, ca în vremea Imperiului Roman de idolatrie, astăzi, cu canalizarea spre globalizare, unificare în aceste timpuri ale secularizării, care vor conduce chiar spre o singură guvernare. Toate ducând la desființarea identității individului și autenticității operelor.

Omul, ca persoană inteligibilă și responsabilă, nici măcar nu este întrebat: ce zice el despre toate acestea și dacă este de acord cu ele? Dimpotrivă, omul este învățat până la obligare, chiar, să respecte toate, chiar dacă sunt imorale, să ia parte la toate și să le vrea, că doar, toate sunt bune! Apoi, se propagă, de ce nu ar avea loc unificarea religiilor, că doar toate au un singur Dumnezeu, etc? Masele de oameni needucate și neinformate despre ce este vorba, se duc din nefericire pe drumurile care sunt îndreptate, a globalizării, fără valori distincte. Așa se realizează o societate bolnavă cu tot felul de diagnostice invindecabile, spre societatea New Age Religion.

În ce mă privește mai mult, Unirea Religiilor este ceva de domeniul imposibilului! De ce? Pentru că fiecare religie are Dumnezeul ei și pe cel care a revelat-o sau a decoperit-o. Ori, Religia Creștină are ca Dumnezeu, pe Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, revelat prin proorocii lui Dumnezeu în Vechiul Testament, cu prevestirea venirii lui Mesia, care a și venit la "plinirea vremii"(cf. Gal. 4,4), și a revelat omenirii pe Dumnezeu în Treime, El însăși, Cel fâgăduit, Mesia, Hristos Iisus, Fiul lui Dumnezeu, care a plătit prețul răsumpărării omului prin Jertfa de pe Golgota, unde a Murit și a Înviat a treia zi, după Scripturi (cf. 1Cor. 15, 4), dăruind viață lumii Sale. Iisus Hristos a fost Om adevărat și Dumnezeu adevărat. Astfel, nu poate fi nici o unire între Dumnezeul în Sfântă Treime, revelat de Fiul lui Dumnezeu Iisus Hristos și între alah, chiar că liderii religioși catolici și musulmani vor să facă unire. În respect pentru toate religiile, trebuie să mărturisim adevărul, că se înșeală liderii de orice fel, cind cred că ceea ce ei hotărăsc sau legalizează pe pământ legalizează și Dumnezeu. De exemplu: liderii guvernelor legalizează avorturile, păcatul Sodomei și Gomorei și alte păcate și să credă că și Dumnezeu legalizează ceea ce ei au hotărât. NU, se înșeală. Dumnezeu va trimite sancțiunea și urmările păcatelor.

Astfel, unirea Religiei Creștine cu religia budistă, care are pe Buda ca întemeiator, ori cu religia musulmană, care are ca întemeiator pe Mahomed, ori cu religia Bahai, care are ca întemeiator pe profetul persan Bahullah, de vreo 170 de ani în urmă și merge pe linia politicilor de secularizare, unificare și federalizare cu un singur guvern etc, care au fost numai oameni cu păcate și au murit și NU au înviat ca Iisus Hristos, este imposibilă. Aceasta ar însemna o rătăcire cu urmarea distrugerii vieții în Univers ca în vremea lui Noe. Pentru lămurire, să ne gândim ce promovează fiecare religie, față de Religia Creștină care promovează și propovăduiește credința în Dumnezeu spre dobândirea Harului mântuitor în urmarea lui Hristos, pentru realizarea lumii

ideale: de iubire, de pace, de iertare, moralitate, armonie cu scopul îndumnezeirii omului pentru unirea cu Dumnezeu spre dobândirea vieții veșnice.

BUCURIA AȘTEPTĂRII FĂGĂDUINȚEI ÎMPLINITE

de Preot Paroh Aurel Sas, Las Vegas.

“Așteptata cetatea cu temelii puternice, al cărui meșter și lucrător este Dumnezeu” (Evrei 11,10).

În Anul Domnului, 2007, în care am călătorit prin providența divină, se cuvine să ne întrebăm: Ce putere a ținut pe cele 14 generații de la Avraam până la David, și pe cele 14 generații de la David până la mutarea în Babilon, și pe alte 14 generații de la mutarea în Babilon până la Hristos? Aceasta conform Evnagheliei de la Matei 1,1-17, care prezintă genealogia Nașterii după trup a Mântuitorului Iisus Hristos, prin zămislire de la Duhului Sfânt, în pântecele Fecioarei Maria (cf. Matei 1,18)

Ce putere și ce iluminare a avut dreptul Iosif, logodnicul Mariei, să înfrunte ocară, și să creadă cele vestite lui de înger și să ia la el pe Fecioara Maria, *“până ce a născut pe Fiul său Cel Unul-Născut, Căruia I-a pus numele Iisus”* (cf. Matei 1,25)?

Fără îndoială, că a trebuit să fie o putere supranaturală, ca să depășească cu mult suferințele și renunțările acceptate de-a lungul generațiilor, de câte 3 ori a 14 generații, și dreptul Iosif, și alte așteptări Biblice. Puterea supranaturală revărsată în sufletele generațiilor, de-a lungul secolelor, în așteptarea cu bucurie a *„cetății cu temelii puternice” nu era din „pământasca locuință”* (cf. 2Cor. 5,1), ci din *cetatea care era Hristos*.

Era puterea credinței și a încrederii în Dumnezeu spre a putea aștepta cu bucurie împlinirea făgăduinței divine (cf. Facere 3,15), a *„cetății cu temelii puternice”* după Scriptura care revelează, astfel: *„Căci așteptau cetatea cu temelii puternice, al cărui meșter și lucrător este Dumnezeu”* (Evrei 11,10). Iar *„Cetatea cu temelii puternice” era Hristos!* În această „Cetate” urma să fie rezidit și adăpostit întreg neamul omenesc căzut prin păcatul strămoșilor (cf. Facere Cap.3), și prin păcatul și moartea care s-au transmis la toți oamenii prin aceea că toți au păcătuit, după descoperirea Scripturii: *„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit”* (Rom. 5,12).

Iar puterea așteptării, din generație în generație, până la venirea lui Mesia, Hristos, Izbăvitorul, era Bucuria de a fi văzut de departe prin Credință izbăvirea *„... văzându-le de departe și iubindu-le cu dor și mărturisind că pe pământ ei sunt străini și călători”* (cf. Evrei 11,13), și de a fi trăit cu duhul Bucuria împlinirii, ca și când ar fi fost ieșiți din cele trecătoare ale așteptării.

Ca să putem înțelege aceea bucurie a așteptării înaintașilor a *„Cetății cu temelii puternice”*, care este - Hristos Iisus -, trebuie să o aplicăm pe bucuria așteptării în fiecare an, a venirii Sărbătorilor Nașterii Domnului Iisus Hristos, pentru a încheia cu problemele și greutățile vieții și a ne renaște la o viață nouă cu Hristos pentru Noul An și pentru restul vieții.

Împlinirea așteptărilor prin Credință.

În primul rând, ce este Credința? Să lăsăm să ne răspundă Scriptura, care zice: *“Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, și o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd”* (Evrei 11,1)

Deci, Dumnezeu a dat omului Credința, ca prin Ea să pornească la drum în viață spre lucrurile din viitor, care nu le vede, dar vrea să le obțină.

Tot Dumnezeu a dat omului și Nădejdea, Speranța, care face necesară puterea Credinței, pentru ceea ce dorește în viață, chiar începând cu ceasul următor.

Nădejdea, Speranța, este ca o ancoră pe care o aruncăm pe vârful muntelui dorinței, scopului, unde vrem să ajungem, și pe frânghia ei ne tragem pe noi prin zile, prin luni ori prin ani, spre ținta la care vrem să ajungem.

Amândouă, apoi, Credința și Nădejdea, legate de Dumnezeu, pentru întărirea noastră, sunt puternic motivate de puterea iubirii, a Dragostei față de scopul, ținta, persoana dorită spre care alergăm.

Așadar, să ne agățăm, la această Sărbătoare a Nașterii lui Iisus, de aceste trei: *“Acum, deci, rămân aceste trei: Credința, Nădejdea și Dragostea; dar cea mai mare dintre ele este Dragostea.”* (1Cor.13,13). Toate acestea pentru că omul nu trăiește și nu umblă văzând în

viitorul apropiat sau îndepărat, ci trăiește și umblă **în viitor prin Credință** după Scriptura care descoperă: **“Căci umblăm prin Credință, nu prin vedere”** (2Cor. 5,7). Iar fără Credință omul nu este plăcut lui Dumnezeu, pentru că însăși apropierea omului de Dumnezeu este tot prin Credință (cf. Evrei 11,6)

Iată confirmarea împlinirilor prin Credință, de generațiile istorice care au străbătut prin secole de existență până la Nașterea Supranaturală a lui Mesia, Hristos Iisus. Să plecăm de la Scriptura care să ne **definească din nou Credința**: **“Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, și o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd”** (Evrei 11,1)

Prin ea, cei din vechime au dat buna lor mărturie. Prin Credință pricepem că s-au întemeiat veacurile prin Cuvântul lui Dumnezeu, de s-au făcut din nimic cele ce se văd.

Prin Credință, Abel a adus lui Dumnezeu mai bună jertfă decât Cain, pentru care a luat mărturie că este drept, mărturisind Dumnezeu despre darurile lui, și prin credință grăiește și azi, deși a murit.

Prin Credință, Enoh a fost luat de pe pmânt ca să nu vadă moartea, și nu s-a mai aflat, pentru că Dumnezeu îl strămutase, - dar mai înainte de a-l strămuta, el a avut mărturie că e bine plăcut lui Dumnezeu. Fără Credință, dar, nu este cu putință să fim plăcuți lui Dumnezeu, căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și se face răsplătitor celor care îl caută.

Prin Credință, luând Noe înștiințare de la Dumnezeu despre cele ce nu se vedeau încă, a gătit, cu evlavie, o corabie spre mărturia casei sale; Prin Credință, Avraam când a fost chemat, a ascultat de a ieși la locul pe care era să-l ia spre moștenire și a ieșit neștiind încotro merge, Prin Credință, a locuit vremelnic în pământul făgăduinței ca într-un pământ străin locuind în corturi cu Isaac și cu Iacov, cei dimpreună moștenitori a aceleiași făgăduințe.

Prin Credință, Sara a primit putere să zămislească fiu la bătrânețe, pentru că la socotit credincios pe Cel care făgăduiese (pe Dumnezeu). Toți aceștia au murit întru Credință fără să primească făgăduințele, ci văzându-le dede parte și iubindu-le cu dor, și mărturisind că ei sunt străini și călători” (Evrei 11,1-13).

Prin Credință, Avraam, când a fost încercat a adus pe Isaac jertfă... Către el grăise Dumnezeu, că în Isaac ți se va chema ție urmaș. Dar Avraam a crezut că Dumnezeu este puternic să-l învieze și din morți; Prin Credință, despre cele viitoare a binecuvântat Isaac pe Iacov și pe Esau. Prin Credință Iacov, când a fost să moară, a binecuvântat pe fiecare din fiii lui Iosif și s-a închinat, rezemându-se pe vârful toagului său.

Prin Credință, Iosif, la sfârșitul vieții, a pomenit despre ieșirea fiilor lui Israel, și a dat porunci cu privire la oasele sale. Prin Credință, când s-a născut Moise, a fost ascuns de părinții lui 3 luni, ..., și nu s-au temut de porunca regelui. Prin Credință, Moise, când s-a făcut mare, nu a vrut să fie numit fiul ficei lui Faraon, Ci a ales mai bine să pătimizească cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă dulceața păcatului cea trecătoare. Socotind că batjocorirea lui Hristos este mai mare bogăție decât comorile Egiptului, fiind că se uita la răsplătire.

Prin Credință, a părăsit Egiptul, fără să se teamă de urgia regelui, căci a rămas neclintit, ca unul care a văzut pe nevăzutul Împărat. Prin Credință, a rânduit Paștile și stropirea cu sânge, ...Prin Credință, au trecut Israeliți Marea Roșie, ca pe uscat, pe când Egipteni încercând și ei să treacă s-au înecat. Prin Credință, zidurile Ierusalimului au căzut, după ce au fost înconjurat 7 zile.

Prin Credință, Rahav, desfrânata, fiindcă primise cu pace iscoadele n-a murit împreună cu cei neascultători. Ce voi mai zice? Căci timpul nu îmi va ajunge, ca să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Iftae, de David, de Samuil și de prooroci, Care prin Credință au biruit împărății, au făcut dreptate, au dobândit făgăduințele, au astupta gurile leilor.” (Evrei 11,1-33).

Am prezentat aceste Sf. Scripturi, ca evidențe doveditoare că generațiile până la Hristos au trecut prin secole de viață datorită Credinței și încrederii în Dumnezeu spre împlinirea făgăduinței, că le va trimite un Izbăvitor, un Mântuitor, care să ridice neamul omenesc din căderea în păcat, pe Mesia, Hristos Iisus, “la plinirea vremii” (Gal.4,4), Cel făgăduit la căderea protopărinților Adam și Eva (cf. Facere 3,15). Puterea Credinței și a încrederii în Dumnezeu, că va veni Izbăvitorul, le-a dăruit Nadejdea și Bucuria Așteptării spre “Cetatea cu temelii puternice”, Care este Hristos. Și cel ce va intra în această “Cetate cu temelii puternice” Hristos Iisus, acesta va fi salvat și mântuit cu adevărat.

Intrarea în “cetatea cu temelii puternice” - Hristos Iisus – este prin Taina Sf. Botez, în numele Sf. Treimi, care renaște și încorporează în Hristos o nouă omenire, asemănată cu o **“Cetate cu temelii puternice, al cărui meșter și lucrător este Dumnezeu”** (cf. Evrei 11,10), după Scriptura care ne revelează astfel: **“Căți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat”**

(cf. Gal. 3,27), primind *“apoi darul Sfântului Duh”* (cf. Fapte 2,38).

Ei au văzut prin Credința și încrederea în Dumnezeu venirea Izbăvitorului și au trăit așteptarea cu bucurie. Astfel trebuie și orice persoană, familie, comunitate, națiune să trăiască și să călătorească în viață spre viitor prin Credință și încredere în Dumnezeu ajungerea împlinirii dorințelor și idealurilor de viață.

Strigătul eliberării din robia păcatului.

Bucuria așteptării și eliberării, din generație în generație, a *“Cetății cu temelii puternice”* eliberatoare, și care era Mesia, Hristos, Cel Făgăduit, izvora de dorință de eliberare din suferința în robia păcatului și a morții în care căzuse omenirea, în urma neascultării protopărinților Adam și Eva (cf. Facere cap.3)

Pentru a înțelege suferința și robia înaintașilor, să amintim mai întâi de robia poporului Israel în Egipt, patru secole. Amară și grea era soarta evreilor în Egipt: munci grele, asuprire, lacrimi de suferințe, așa încât strigarea lor a ajuns la Dumnezeu, Care l-a chemat pe Moise și i-a zis: *“Am văzut necazul poporului Meu în Egipt și strigarea lui de sub apăsători am auzit și durerea lui o știu. M-am pogorât, dar, să-l eliberez din mâna Egiptenilor, să-l scot din țara aceasta și să-l duc într-un pământ roditor și larg, în țara unde curge lapte și miere”* (Ieșire 3,7-8).

Această eliberare a poporului Israel din robia Egipteană, știm cum s-a realizat din partea lui Dumnezeu, cu trecerea prin Marea Roșie și ajungerea în pământul făgăduinței, Canaan, unde *“curgea lapte și miere”* (cf. Ieșire 3,17), deși au *“rătăcit 40 de ani în pustie”* (Numeri 14,33-34), din cauza neascultării de Dumnezeu.

Dezrobirea și eliberarea poporului Israel din robia Egipteană, ca și din cea Babiloniană etc, ajută generațiile vremurilor noastre istorice să înțeleagă dezrobirea și eliberarea omenirii și a noastră din robia necredinței și a păcatului de tot felul. Dar așa precum a fost nevoie de Moise, ca Dumnezeu să-l trimită la poporul evreu în Egipt și să elibereze poporul prin el, tot așa a fost nevoie ca Dumnezeu să-L trimită pe Mesia, Hristos Iisus, la *“plinirea vremii”* (cf. Gal. 4,4), să elibereze întreg neamul omenesc din robia păcatului și a morții.

Nu era vorba de un popor să fie eliberat, ci de toate popoarele lumii. Nu era vorba de a elibera un popor de sub robia unui rege despot, ca Faraon atunci, care asuprea oamenii, ci era vorba de stăpânitorul puterilor întunericului, adică de diavolul cel cumplit, pe care Hristos l-a nimicit prin Moartea și Învierea Sa, după cum descoperă Scriptura, zicând: *“...pentru ca, prin moarte, (Hristos) să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul”* (Evrei 2,14). Strigătul durerii poporului evreu a ajuns până la Dumnezeu, Care S-a milostivit, zicând: *“Mă voi coborî ca să-l eliberez”* (cf. Ieșire 3,7-8). Așa a auzit Milostivul Dumnezeu, și strigătul de durere a întreg neamului omenesc din robia diavolului, sub pavoara păcatelor, și nu a trimis un om al Său, ca pe Moise, ci l-a trimis pe Însăși Fiul Său, Iisus Hristos, prin Nașterea supranaturală, din Fecioara Maria, prin zămislire de la Duhului Sfânt (cf. Matei 1,18).

Cauza trimerii Fiului, a fost din iubirea cea mare și inegalabilă a lui Dumnezeu, pentru salvarea lumii din căderea în păcat care avusese loc odată cu căderea protopărinților Adam și Eva, după cum ne descoperă: *“Căci Dumnezeu așa de mult a iubit lumea, încât pe Fiul Său, Cel Unul-Născut L-a dat pentru ca oicine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”* (Ioan 3,16). Astfel a avut loc Întruparea Mântuitorului lumii, care s-a săvârșit: *“Să se arate în veacurile viitoare covârșitoarea bogăție a harului Său, prin bunătatea ce-a avut loc către noi în Hristos Iisus”* (Efes. 2,7). Bunătatea de a veni Dumnezeu la noi prin Nașterea Fiului Său din Fecioară.

Mare este Taina Credinței, Taina Creștinătății.

Într-adevăr, mare este Taina drepte Credințe, după cum Sf. Pavel descoperă: *“Mare este taina drepte credințe; Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, S-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, S-a înălțat întru slavă”* (1Tim. 3,16). Aceasta este esența Credinței Creștine, căci Fiul lui Dumnezeu S-a făcut Om, S-a îndreptat în Duh, ca să ne reveleze pe adevăratul Dumnezeu în Sf. Treime și să poată plăti prețul răscumpărării lumii întregi prin Jertfa de pe Crucea Golgotei și prin Învierea cea din morți. Iar El S-a îndreptat în Duh, a fost văzut de îngeri, s-a vestit între neamuri, a fost crezut în lume și S-a înălțat întru slavă.

În lume sunt multe religii, cu credințe de tot felul, care afirmă existența unui Dumnezeu mare, atotputernic, creator și stăpânitor a toate. Dar Iisus Hristos a descoperit omenirii pe adevăratul Dumnezeu a lui Avraam, Isaac și Iacov. Reprezentanții celorlalte religii au fost

oameni care au murit și nu au înviat. Superioritatea Religiei Creștine constă în adevărul că Revelatorul ei – Iisus Hristos – a Înviat a 3-a zi după Scripturi, după cum zice: *“..că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi”* (cf. 1Cor. 15,4), și a dăruit viață lumii Sale.

Începutul tainei Întrupării trebuie văzut, încă, în făgăduința dată de Dumnezeu primilor oameni care au căzut din raiul Edenic, prin neascultare, și când le-a vestit că din semința Evei se va ridica vlăstar care va *“zdrobi capul șarpelui”* (cf. Fac. 3,15) și va mântui omenirea. Această făgăduință a fost ca un *“stâlp de foc”* care a călăuzit omenirea prin întunericul istoric, a-l căderii și a-l rătăcirii în păcat, după cum Dumnezeu a mers înaintea poporului Israel *“într-un stâlp de foc”* prin pustie, pentru a-l elibera și a-l duce în pământul făgăduinței, după Scriptura care zice: *“Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, ca să meargă și ziua și noaptea.”* (Ieșire 13,21).

Proroocii Vechiului Testament au purtat Nădejdea venirii lui Mesia, Hristos, ca pe o *“făclie nestinsă”* vestind din partea lui Dumnezeu venirea Lui, prin Nașterea din Fecioară, cum revela proroocul Isaia zicând: *“De aceea Domnul Însuși vă va da un semn: Iată, Fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi)”* (Isaia 7,14).

Împlinirea *“Bucuriei Așteptării”* prin Nașterea Celui Făgăduit.

Taina Făgăduinței din partea lui Dumnezeu, a Întrupării și a Nașterii lui Mesia, Hristos Iisus, a fost vestită lumii, de la Dumnezeu, când a venit *“plinirea vremii”* (cf. Gal. 4,4), prin arhanghelul Gavril, care a apărut înaintea Fecioarei Maria din Nazaretul Galileii, zicându-i: *“...Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine, Binecuvântată ești tu între femei. ...Nu te teme Maria, căci ai aflat har înaintea lui Dumnezeu. Și iată vei lua în pântece și vei naște Fiu și vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Prea Înalt se va chema, ... și Împărăția Lui nu va avea sfârșit”*.

Și a zis Maria către înger: *Cum va fi aceasta devreme ce eu nu știu de bărbat? Și răspunzând îngerul i-a zis: Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui Prea Înalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care se va Naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema. Și a zis Maria: Iată, roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!”* (Luca 1,26-29).

În clipa aceea a început arătarea erei noi în istoria omenirii. Cel Născut din Tatăl, Cuvântul, Logosul lui Dumnezeu, mai înainte de veci, prin Care toate s-au făcut, S-a Întrupat ca Om, prin zămislirea de la Duhul Sfânt, în pântecele Fecioarei Maria (cf. Matei 1,18), iar după o altă revelație din Scriptură se descoperă arătarea și mărirea Lui: *“Și Cuvântul (Fiul lui Dumnezeu) S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut mărirea Lui, mărirea ca Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr”* (Ioan 1,14). Așa *“S-a coborât din cer și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și S-a făcut Om”*, după cum mărturisim în Crezul de Credință.

Iar când a venit *“plinirea vremii”* (cf. Gal. 4,4), ca Cel făgăduit să se Nască Dumnezeu a trimis pe îngerul Său, păstorilor din jurul Betleemului, vestindu-le, astfel: *“Dar îngerul le-a zis: Nu vă temeți! Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; Că vi S-a născut astăzi Mântuitor, care este Hristos Domnul, ..Și acesta va fi semnul: Că veți găsi un Prunc înfășat în scutece, culcat în iesle. Și deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoiere! ...păstorii vorbeau unii către alții: Să mergem dar la Betleem, să vedem cuvântul acesta ce s-a făcut și pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut. Și grăbindu-se au venit și au aflat pe Maria și pe Iosif și pe Prunc, culcat în iesle. Și văzându-L, au vestit cuvântul grăit lor despre Copil. Iar Maria păstra toate aceste cuvinte, punându-le în inima sa. Și s-au întors păstorii mărind și laudând pe Dumnezeu, pentru toate câte au auzit și și văzuseră precum li s-a spus...Și când s-au împlinit zilele, ..., l-au pus numele IISUS, cum a fost vestit de înger, ..”* (Luca 2,6-21).

Așa a avut loc, împlinirea miraculoasă și salvatoare pentru omenire, din partea lui Dumnezeu a – Bucuriei Așteptării – din generație în generație, cu Credință și încredere a făgăduinței venirii și Nașterii Supranaturale, a Izbăvitorului și Mântuitorului lumii – Mesia, Hristos Iisus – *“... Cetatea cu temelii puternice, al cărei meșter și lucrător este Dumnezeu”* (Evrei 11,10). Astfel a intrat în istorie, și ca Om, Marele nostru Dumnezeu și Mântuitor Iisus Hristos, după Scriptura care revelează: *“Și să așteptăm fericita nădejde și arătarea slavei Marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Hristos Iisus”* (Tit 2,13).

Iar de ce este: Marele nostru Dumnezeu și Mântuitor Hristos Iisus? Ne răspunde tot Scriptura, zicând, pentru că: *“...S-a dat pe Sine pentru noi, ca să ne izbăvească de toată fărădelegea și Să-și curățească Lui popor ales, râvnitor de fapte bune”* (Tit 2,13-14).

Veniți la Izvoarele “Bucuriei Așteptărilor Împlinite”

Stimate cititorule, și frate creștine, Izvoarele “bucuriei așteptării împlinite” este Credința omului în Dumnezeu, a Nașterii Celui Făgăduit, a Pruncului Iisus. Alături de aceasta ca primordială, sunt multe altele, dintre care voi aminti câteva. În primul rând că ajungem, an de an, la Marea Sărbătoare a Crăciunului, cu “Colindul Sfânt și Bun” a Nașterii Domnului Iisus, pentru noi și a noastră mântuire, bucuria este că am mai călătorit încă un an de viață și ne îndreptăm spre Noul An, tot prin Credința și Nădejdea în Dumnezeu, că îl vom ajunge și străbate cu Iisus.

Că la Crăciun aflăm, an de an, că ni s-a Născut un Mântuitor, care este Hristos Domnul, după Scriptura care ne descoperă: *“Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; Că vi s-a născut astăzi Mântuitor, care este Hristos Domnul”* (Luca 2,10-11). Și cum necazurile și nevoile omului sunt multe și grele, vestea că i s-a Născut un Mântuitor din cer, Care este Hristos Domnul, înseamnă bucuria izbăvirii lui la îndreptarea prin Credință.

O altă bucurie nespusă este după prorocia lui Isaia, care descoperea că Fiul, Ce se va Naște din Fecioară se va chema – Emanuel – care înseamnă: “Cu noi este Dumnezeu” (cf. Matei 1,23), de unde rezultă că noi și omenirea de la Nașterea lui Iisus nu mai suntem singuri, ci cu Iisus, cu Emanuel, care se tâlcuiește “Cu noi este Dumnezeu”. Iar că Iisus călătorește cu noi și cu întreaga omenire în toți anii vieții este asigurată de făgăduința Lui, care zice: *“...Iată Eu cu voi sunt, în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin”* (Matei 28,20).

Da, Iisus Hristos, călătorește cu noi pe drumurile vieții, și când El vine cu noi, vine Dumnezeu, pentru că: *“Întru El (Hristos) locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii”* (Colos. 2,9). Omul a căzut prin neascultare în prăpastia pierzării, dar Dumnezeu a venit după el să-l ridice și să-l sfințească, să-l îndumnezeiască și să stea la masă eternă cu Dumnezeu, prin Iisus Hristos.

Un alt izvor de bucurie mare este: că prin ascultarea lui Iisus, până la moarte: *“La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce”* (Filip.2,8), s-au îndreptat mulți prin credință, așa cum prin neascultarea primilor oameni s-au făcut păcătoși toți urmașii, căci Scriptura zice: *“Căci precum prin neascultarea unui om (Adam) s-au făcut păcătoși cei mulți, așa prin ascultarea unuia (a lui Iisus Hristos), se vor face drepti cei mulți”* (Rom. 5,19).

Alt izvor de bucurie la Nașterea lui Iisus este că am aflat că cineva ne iubește, că cineva iubește lumea aceasta, și Acesta este Dumnezeu (cf. Ioan 3,16), Care din iubire a trimis pe Fiul Său să se nască, să crească și să ne mântuiască, cum zice Colinda. Iar iubirea lui Dumnezeu se revarsă spre omul credincios și peste întreaga lume ca o cascadă care inundă cu harurile dătătoare de viață lumea.

Nașterea Fiului lui Dumnezeu pentru mântuirea lumii, arată valoarea cea mare a omului înaintea lui Dumnezeu, care *“nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu”* și să intre în Cetatea Bisericii lui Hristos, ceea *“cu temelii puternice, al cărui meșter și lucrător este Dumnezeu”* (cf. Evrei 11,10).

Bucuria de a avea Tabloul, Icoana Nașterii lui Iisus, în casele noastre este mai mare decât pentru orice alt tablou, pentru că Sfântul de pe ea, este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul fiecăruia dintre noi și al lumii întregi. La multe licitații publice pentru un tablou evaluat de valoare, amatorii de pictură plătesc chiar milioane de dolari. De ce atâția bani pentru un tablou? Pentru că sunt operele unor mari genii care l-au pictat. Dacă așa stau evaluările de tablouri omenești, atunci cu atât mai mult trebuie înțeleasă că valorează Icoana Nașterii lui Iisus, în casele creștinilor care este un izvor de aducere aminte al salvării omului prin Credința în Dumnezeu.

Și unul din cauzele mari este: că Nașterea și Moartea lui Iisus, în locul omului, a salvat tabloul fiecăruia dintre oameni și a familiei sale și a întregului Univers. Și atât cât a plătit Fiului lui Dumnezeu să răscumpere tabloul fiecărui om, NU a plătit nimeni sub Soare.

Întrebări dătătoare de viață la Crăciun

Stimate cititorule, eu și tu, după ce am străbătut aceste Scripturi revelatoare, și fiecare om la Sărbătoarea Nașterii lui Iisus, cred, că trebuie să ne întrebăm: dacă vrem să intrăm și noi în Cetatea Hristos, cea cu *“temelii puternice, al cărui meșter și lucrător este Dumnezeu”* (cf. Evrei 11,10), sau vrem să rămânem mai departe în “cetatea lumii acesteia de păcat și necredință al cărui meșter și lucrător este diavolul, după Scriptura care ne descoperă: *“Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume,*

*a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.” (Apoc.12,9). Dumnezeu ne previne prezentându-ne lucrarea Diavolului în lumea celor necredincioși, zicând: **”Fiți treji, și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită.”** (1Petru 5,8).*

Eu, cred, că după ce omul află aceste descoperii din partea lui Dumnezeu, prin Sf. Scripturi, **el nu mai vrea să rătăcească** prin lumea de necredință și păcat, pentru că știe **„că plata păcatului este moartea”** (cf. Rom. 6,23), ci vrea să intre în „Cetatea Hristos” cea cu **„temelii puternice, al cărui meșter și lucrător este Dumnezeu”** (cf. Evrei 11,10), ca să fie salvat, păzit și răsplătit cu viața veșnică.

Apoi, omul va putea cunoaște și o altă Scriptură care zice: **„Dacă Dumnezeu este cu noi, cine poate sta împotriva noastră? ... Sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici o făptură nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru”** (Rom. 8,31-39). De ce? Deoarece „Cu noi este Dumnezeu” am flat la Nașterea lui Iisus, al Cărui nume se mai cheamă și „Emanuel”, ce se tâlcuiește: „Cu noi este Dumnezeu” (cf. Matei 1,23). Doar că trebuie să ne cercetăm pe noi înșine în toată vremea, punându-ne întrebarea: dacă noi suntem cu Dumnezeu sau noi?

Prin toate Scripturile ce le-am văzut că ne descoperă despre **„Cetatea cu temelii puternice al cărui meșter și lucrător este Dumnezeu”**, Cetatea fiind Hristos și noul popor al lui Dumnezeu intrat în această „Cetate Hristos”, din toate popoarele lumii, prin Taina Botezului, care încorporează în Hristos pe fiecare botezat formând noul popor a lui Dumnezeu, după Scriptura care revelază: **”Cîți în Hristos v-ați botezat, întru Hristos v-ați și îmbrăcat”** (Gal. 3,27), cred, că putem exclama cu bucurie la Nașterea lui Hristos, ca Sf. Evanghelist Ioan, în vedenia din Apocalipsă, când a zis: **„Iată, cortul lui Dumnezeu este între oameni și va locui cu ei și dânșii vor fi poporul lui și însuși Dumnezeu va fi cu ei” (Apoc. 21,3).**

Așadar, alături de Colinzile Crăciunului, cu puterea renașterii noastre în Nașterea lui Hristos, să nu uităm să cântăm pe cărările vieții și cântarea, din Scriptură, care zice: **”Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați. Auziți până la marginile pământului, cei puternici plecați-vă. De vă veți întări, iarăși veți fi biruiți. Și orice sfat veți sfătui, îl va risipi Domnul, și cuvântul pe care îl veți grăi nu va rămâne între voi, căci **cu noi este Dumnezeu**”**

(Isaia 8,9-10). Veniți, așadar, la Betleemul vremii noastre – Biserica - din fiecare sat și oraș, să ne închinăm, ca „păstorii” și „magii” Pruncului Iisus, și să se Nască și în sufletele noastre și să ne renască astfel la o viață nouă și binecuvântată, legând prin Credință de El toate aspirațiile și dorințele noastre de viitor spre toată împlinirea. Hristos se Naște, Măriți-L! Amin.

Cercetați totul, și luați ce este bun. Romanian Times, All rights reserved, Portland Oregon 2007